

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Ο κοσμοκαλόγηρος Δημήτριος ο καλυβίτης

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Μαΐου 30, 2019

Ο Δημήτριος γεννήθηκε στις 14 Νοεμβρίου του 1903 στο χωριό Κουραμάδες Κερκύρας και βαπτίστηκε στις 14 Φεβρουαρίου του 1904 στην Έκκλησία του αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου από τον έχοντα φήμη αγίου έφημέριο του χωριού παπα-Κωνσταντή. Ήταν τό δεύτερο παιδί της οικογενείας του Σπύρου Γραμμένου του έπονομαζομένου «Γαρδελη» και της Μαρίας Βέργη. Ή γιαγιά του (μητέρα του πατέρα του) λεγόταν Λουκία ή Λουτσέτα, όπως τήν φώναζαν, και ήταν έγγονή του παπα-Νικόλα Κοσκινά.

Ή οικογένεια του Δημήτρη ήταν από τίς πλέον εύκατάστατες του χωριού. Είχαν σπίτια, έλιές, άμπέλια, χωράφια, ζώα, έλαιοτριβεΐα. Ο πατέρας του ήταν σημαΐνον πρόσωπο του χωριού, ό δέ παππούς του ήταν για χρόνια προεστώς. Είχαν μεγάλη περιουσία και άπασχολούσαν πολλούς έργάτες, άνδρες και γυναΐκες.

Ο Δημήτριος ως πρώτος από τά άρσενικά παιδιά ανέλαβε τήν εύθύνη της έργασίας και επίβλεψης όλης αύτης της περιουσίας. Ή οικογένειά του ήταν άυστηρώς πατριαρχική. Κατά τά οικογενειακά ήθη της έποχής, τά παιδιά έπρεπε νά δείχνουν τυφλή ύπακοή στους γονείς έφ' όρου ζωής, είδικά στον πατέρα πού τότε τον άποκαλούσαν «άφέντη».

Τά ένδιαφέροντα όμως του Δημήτρη ήταν άλλα. Από μικρό παιδί κούρνιαζε στά πόδια της γιαγιάς του Λουτσέτας ή όποία, ως έγγονή παπαΐ, είχε γνώσεις και βιώματα της όρθόδοξης πίστης. Απλά και ταπεινά μετέδιδε αυτά στον μικρό της έγγονό ό όποιος κυριολεκτικά ρουφούσε όλο αυτό τό πνευματικό γάλα πού του προσφερόταν. Τόν άνεπαυαν όχι μόνο τά λόγια πού ήταν όλο εύχές και συμβουλές, αλλά και όλη ή γεμάτη άγάπη συμπεριφορά της. Κατά καιρούς ή γιαγιά Λουτσέτα εύδίαζε τόσο, πού μερικές γειτόνισσες όταν παρατηρούσαν τό φαινόμενο, καθώς ήταν άσχετες από τέτοιες έμ-

πειρίες, ἔλεγαν περιπαικτικά: «Ἡ Λουτσέτα ξελαδίζει (βγάζει λάδι, ἄρωμα) πάλε. Ἐλάτε βορές (βρέ) νά τσῆ (τῆς) μάσουμε τό λάδι». Ἡ ἴδια δέν καταλάβαινε γιατί τῆς συνέβαινε αὐτό τό πρᾶγμα, καί ἔλεγε ὅτι θά εἶχε μοιάσει σέ κάποιον πρόγονό της.

Ὅταν ἔμαθε γράμματα ὁ Δημήτρης, τό μόνο πού τόν εὐχαριστοῦσε ἦταν νά διαβάζη θρησκευτικά βιβλία, ὅπως τόν εὐχαριστοῦσε καί τό νά βρίσκεται κοντά στόν παπᾶ, νά τόν ὑπηρετῆ σέ ὅλες τίς ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες καί νά βρίσκεται μέσα στό Ἱερό ὡς γραμματικῶδι (παιδί πού ἐξυπηρετεῖ τόν ἱερέα). Τό ὄνειρό του ἦταν ὅταν μεγαλώσει νά γίνῃ καί αὐτός παπᾶς καί νά ὑπηρετῆ τόν Χριστό. Νά ὑπηρετῆ ὅμως τόν Χριστό, ὄχι μέσα στόν κόσμον, ἀλλά νά γίνῃ μοναχός, νά ἀφιερωθῆ καί νά μῆ σέ κάποιον μοναστήρι. Οἱ δικοί του βέβαια οὔτε νά τό ἀκούσουν ἠθελαν. Στό μυαλό τους εἶχαν νά τόν παντρέψουν γιά νά διαχειρίζεται τήν μεγάλη τους περιουσία ἀκόμα κι ἂν γινόταν παπᾶς, ἀρκεῖ νά ἔμενε στό σπίτι.

Πῶς νά σταθῆ ὅμως ἐκεῖνος, ὅταν ἡ νεανική του καρδιά φλογιζόταν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πού τοῦ ἔδινε ὦθηση νά φύγῃ;

Ὅμως πού νά πάῃ; Χρήματα δέν εἶχε γιά νά φύγῃ ἐκτός Κερκύρας. Εὐλογία ἀπό τούς γονεῖς του δέν θά ἔπαιρνε ποτέ γιά ἓνα τέτοιο ἐγχείρημα. Ἀκόμα καί ἂν πήγαινε σέ κάποιο μοναστήρι τῆς Κερκύρας, ὁ πατέρας του θά τόν γύριζε σίγουρα πίσω. Ἔτσι, θά ἔπρεπε νά κάνῃ ὑπομονή καί ὑπακοή, ἕως ὅτου ἐνηλικιωθῆ καί πάῃ στρατιώτης· μετά θά ἔβλεπε τί θά γινόταν. Ἄλλωστε εἶχε στήριγμα τήν ἀγιασμένη γιαγιά του καί τόν σοφό κατά Θεό καί χαριτωμένο γέροντα Πνευματικό του ἐφημέριο τοῦ χωριοῦ παπα-Κωνσταντῆ πού τόν καθωδηγοῦσαν. Τήν προσευχή καί τόν ἐκκλησιασμό εἶχε καταφύγιο καί ἐλπίδα του.

Ἡ ὥρα τῆς στράτευσής του ἔφτασε σέ ἡλικία 22 ἐτῶν. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού ἔφυγε ἀπό τό σπίτι καί ἡ πρώτη φορά πού ἔπαιρνε χρήματα στά χέρια του, αὐτά πού τοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας του γιά ναῦλα. Πῆρε τίς εὐχές ὄλων, ἀλλά πρό πάντων τῆς γιαγιάς του, γιατί τίς εἶχε πολλή ἀνάγκη.

Παρουσιάστηκε στήν Πρέβεζα μέ ἄλλους τέσσερις συγχωριανούς συνομήλικούς του καί ἀπό ἐκεῖ, μετά τήν βασική ἐκπαίδευση, τούς ἔστειλαν μέσω Πειραιᾶ στήν Θεσσαλονίκη. Ἐνα ταξίδι ὅμως μέ πλοῖο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καί ἐν καιρῷ χειμῶνος δέν ἦταν εὐκόλη ὑπόθεση. Ἀπό τόν Πειραιᾶ γιά Θεσσαλονίκη χρειάστηκαν μία ἐβδομάδα γιά νά φτάσουν μέ συνεχῆ θαλασσοταραχή. Τό πλοῖο ὑπερφορτωμένο μέ στρατιῶτες καί πολεμοφόδια παράδερνε μέσα στά ἀφρισμένα καί ψηλά σάν βουνά κύματα. Ὁ Δημήτρης στριμωγμένος κάπου στήν μέση τοῦ καταστρώματος δέν φοβόταν, παρ' ὅλο πού ὅλοι εἶχαν πανικοβληθῆ.

Οἱ συγχωριανοί του εἶχαν στραμμένο τό βλέμμα τους στό ἀτάραχο καί γαλήνιο πρόσωπο τοῦ Δημήτρη καί τοῦ φώναζαν ἱκετευτικά: «Δημήτρη, κάνε κάτι, χανόμεστε!».

Διαισθάνονταν ότι ο Δημήτρης, σαν άνθρωπος του Θεού, μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί Του μέσω της καθαρής προσευχής του και να γλυτώσουν από αυτόν τον έφιαλτη. Τόν παρακαλούσαν αυτοί που στό χωριό τόν χλεύαζαν και τόν είρωνεύονταν ως ασχολούμενο με τά καλογερικά.

Ο Δημήτρης όμως δεν θυμόταν τίποτα από αυτά. Πονούσε βλέποντας την άγωνία και τόν φόβο τους και έβγαλε με δάκρυα από μέσα του την πύρινη προσευχή: «Θεέ μου, γι-ά μένα δεν μέ νοιάζει, τό ξέρεις και αν πνιγώ, θά 'ρθώ κοντά Σου πιο γρήγορα. Όμως τ' αδέρφια μου όλα τούτα φοβούνται πολλοί έχουν και φαμίλια ως Μεγαλοδύναμος που είσαι, βοήθησέ μας. Παναγία μου, σπλαχνίσου μας, άγιε Δημήτρη μου, άξιώσέ μας να φτάσουμε στην πόλη σου σώοι και να σε εύχαριστήσουμε στην Έκκλησία σου...».

Πήρε την πληροφορία και τούς καθυσάσε: «Μή σκιαζώσαστενε, θά άρεβάρουμε (φθάσουμε) καλά». Οί χωριανοί ήρέμησαν, πίστεψαν, ένω οί άλλοι στρατιώτες ρωτούσαν: «Τί λέει αυτός, δεν βλέπει; Από στιγμή σε στιγμή πνιγόμαστε. Αφού και οί ναυ-τες άπελπίστηκαν». «Ο Δημήτρης ξέρει τί λέει, είναι άνθρωπος του Θεού και να τόν πιστεύετε», άπάντησαν οί συγχωριανοί του. Άμέσως ή άτμόσφαιρα άλλαξε, ήλιαχτί-δα έλπίδας και χαρής άπλώθηκε σε όλους, αναθάρρησαν οί ναυτες που σταυροκοπή-θηκαν μαζί με τόν καπετάνιο. Μέ τό ξημέρωμα της έκτης ήμέρας ο καιρός γύρισε, ή θάλασσα ήρέμησε.

Σάν έφτασαν στην Θεσσαλονίκη, μέ την πρώτη εύκαιρία οί περισσότεροι πήγαν στην Έκκλησία του άγίου Δημητρίου να κάνουν παρακλήσεις και να τόν εύχαριστήσουν που βοήθησε στην σωτηρία τους. Έκπληκτος έμεινε ο Δημήτρης για την όμορφιά και την μεγαλοπρέπεια του ναού, αλλά άκόμα πιο έκπληκτος για την έντονη και δυνατή ούράνια εύωδία που αισθάνθηκε. «Τί να σου πώ», έλεγε, «όλη ή έκκλησία έτριώντιζε (εύωδίαζε). Μοϋ καζότουνε (νόμιζα) που μουνα μέσ' τόν Παράδεισο».

Μετά την στρατιωτική του θητεία ο Δημήτρης έπανήλθε μέ την έλπίδα να πάρη εύλο-γία από τόν πατέρα του να εγκαταβιώση σε Μοναστήρι. Αντιμετώπισε όμως την άρνη-σή του μέ την πρόφαση ότι έπρεπε να παντρευτούν οί αδελφές του πρώτα κι ύστερα θά έβλεπε. Τώρα, κοντά στίς άλλες δουλειές, του ανατέθηκε ή έκτροφή και μέριμνα ά-γελάδων που άγόρασε ο πατέρας του και τίς εγκατέστησε σε ένα μεγάλο κτήμα που είχαν, όχι μακριά από τό χωριό στην θέση Κουνά. Για τόν Δημήτρη αυτό ήταν μία με-γάλη εύλογία και δώρο από τόν Θεό, γιατί μέ τό πρόσχημα της φύλαξης των ζώων ζή-τησε να εγκατασταθί κι αυτός εκεί στήνοντας την δική του καλύβα κοντά στίς καλύ-βες των ζώων.

Άπαρνήθηκε εύχαρίστως τίς εύρύχωρες κάμαρες μέ τούς λιθόκτιστους τοίχους και τά σανιδένια πατώματα του σπιτιού του, τά μαλακά στρώματα και τά ζεστά σκεπάσμα-τα του κρεβατιού του, άκόμα και τά χορταστικά γεύματα του τραπέζιού της οικόγε-

νειας. Αντί αυτών, προτίμησε μία στενή καλύβα πέντε τ.μ. περίπου μέ καλαμένιους τοίχους, πού είχε λάτες (λαμαρίνες) για σκεπή, τρεις σανίδες καρφωμένες για κρεβάτι, μέ στρώμα ένα φθαρμένο πάπλωμα τής γιαγιᾶς του τόν χειμῶνα καί μία ψάθα τό καλοκαίρι. Για σκέπασμα είχε μόνο μία παλαιά στρατιωτική κουβέρτα καί για προσκέφαλο μία πέτρα, τήν ὁποία ἔκρυβε κάτω ἀπό τό κρεβάτι.

Ἡ ἐπίπλωση τής καλύβας ἦταν μία κασελίτσα για τά ροῦχα του καί ένα τραπεζάκι πάνω στό ὁποῖο είχε τοποθετήσει τήν εἰκόνα τής Παναγιᾶς καί τό χρησιμοποιοῦσε για νά γράφη καί νά διαβάζη. Εἶχε ἀκόμη μία σανιδένια καρέκλα, λίγα ράφια για βιβλία, μερικές χάρτινες εἰκόνες ἀναρτημένες, ένα καντήλι (ἀκοίμητο) κρεμασμένο μπροστά στήν εἰκόνα τής Παναγιᾶς, ένα θυμιατό, ένα κηροπήγιο καί ένα κανατάκι για νερό. Ὅλα αὐτά ἔφταναν για νά αἰσθανθῆ μοναχός καί νά κάνη τόν ἀγῶνα του. Τοῦ ἔλειπε ὅμως κάτι πολύ βασικό. Δέν εἶχε τά ἀπαραίτητα βιβλία, τούλάχιστον αὐτά πού χρειαζόταν για νά διαβάζη τίς νυχθήμερες ἀκολουθίες πού πρέπει νά κάνη ἕνας μοναχός.

Χρήματα δέν εἶχε νά τά ἀγοράση καί ὁ ἀφέντης του φυσικά δέν τοῦ ἔδινε. Ἀλλά ὁ Θεός πού εἶδε τήν ἀνάγκη του, οἰκονόμησε, καί μάλιστα πλούσια. Ἡ βιβλιοθήκη τῶν συγγενῶν του Κοσκινάτων Ἱερέων ἔμεινε ἀπό χρόνια ἀχρησιμοποίητη, ἐπειδή ὁ τελευταῖος ἀπόγονος πού προωριζόταν για ἱερέας, δέν ἀξιώθηκε νά γίνη. Οἱ δέ κόρες του, παραμένοντας ἀνύπαντρες καί ἀγράμματες καθῶς ἦταν, μεταχειρίζονταν τά βιβλία ὡς κοινό χαρτί για περιτύλιγμα ἢ προσάναμμα. Ὁ Δημήτρης πονοῦσε πού ἔβλεπε νά καταστρέφεται ὅλος αὐτός ὁ πνευματικός πλοῦτος καί ἔτσι τίς παρακάλεσε νά τοῦ τά δώσουν. Ἐκεῖνες ὅμως βλέποντας τόν ζῆλο του, θέλησαν νά τόν ἐκμεταλλευτοῦν καί τοῦ ζήτησαν για κάθε βιβλίο νά ἐργάζεται στά χωράφια τους μία ἡμέρα καί μάλιστα τό καλοκαίρι, ὅταν οἱ μέρες εἶναι μεγαλύτερες.

Ὁ Δημήτρης, παρ' ὅλα αὐτά, δέχτηκε μέ χαρά, καί ἔτσι, μέ πολύ κόπο καί ιδρώτα, ἀλλά καί πόλεμο ἀπό τόν πατέρα του, ἀπέκτησε τά ἀγαπημένα του βιβλία. Αὐτά τά βιβλία τά εἶχε κοντά του σέ ὅλη σχεδόν τήν ζωή του συντροφιά καί παρηγοριά στήν μικρή καλύβα του, ἐκεῖ ὅπου πέρασε ὅλες τίς παγωμένες χειμωνιάτικες νύχτες καί ἡμέρες για πενήντα καί πλέον χρόνια τής ζωῆς του. Ἀλλά πῶς τά πέρασε; Τά σκληρά πνευματικά του παλαίσματα καί τούς ἀγῶνες του μόνο ὁ Θεός γνωρίζει.

Σέ κάποιον ἐμπιστεύτηκε ὅτι δέν παρέλειψε ποτέ νά ἀγωνίζεται σάν μοναχός γιατί ἔτσι αἰσθανόταν κι ἄς μήν εἶχε τό σχῆμα. Ἐκτός ἀπό τόν κανόνα του, διάβαζε ὅλες τίς ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου (Ἑσπερινό, Ἀπόδειπνο, Μεσονυκτικό, Ὅρθρο, Ὡρες).

Μεγάλο καί σκληρό ἀγῶνα ἔκανε νά κρατηθῆ ἀγνός στήν ψυχή καί στό σῶμα. Πάλευε νύχτα-μέρα νά δαμάση τήν εὐρωστη καί νεανική του σάρκα μέ χίλιους δυό πειρασμούς πού τόν περιτριγύριζαν μέσα στόν κόσμο πού ζοῦσε συναναστρεφόμενος καθημερινά μέ νεαρές γυναῖκες ἐργάτριες στά κτήματα τοῦ πατέρα του. Ἀγρυπνοῦσε κάθε βράδυ μέ προσευχές καί γονυκλισίες. Ὁ ὕπνος του δέν ἦταν παραπάνω ἀπό δυό-τρεις

ὄρες τό εἰκοσιτετράωρο. «Μά καλά, Δημήτρη, δέν κοιμᾶσαι καθόλου;» τόν ρωτοῦσαν οἱ χωριανοί πού διάβαιναν ἀπό τόν δημόσιο δρόμο πού εἶναι κοντά στό καλύβι του, καί ὅταν φώναζαν, αὐτός ἀμέσως ἀποκρινόταν. Ὁ Δημήτρης, γιά νά καλύψη τήν ἄσκησή του, τούς ἔλεγε: «Κοιμᾶμαι ὅλη νύχτα ἀλλά ἔχω ἐλαφρύ ὕπνο καί σᾶς ἀπολογιῶμαι (ἀποκρίνομαι) χωρίς νά ξυπνάω».

Τό φαγητό τοῦ Δημήτρη ἦταν λίγο καί λιτό. Ἀπό τό σπίτι του τόν πίεζαν νά τρώη περισσότερο καί καλύτερα γιά νά μήν ἀρρωστήση, ἐπειδή καί ἐργαζόταν σκληρά καί κατ' αὐτούς τό εἶχε μεγάλη ἀνάγκη. Τούς ἔλεγε ὅτι τό στομάχι του δέν ἄντεχε τό πολύ καί βαρú φαγητό. Κρασί ἔβαλε στό στόμα του μόνον ὅταν πλησίαζε τά ἐβδομήντα του, κι αὐτό λίγο καί νερωμένο. Δέν τό δεχόταν καί αὐτό τό στομάχι του, ὅπως ἔλεγε. Σέ περιόδους νηστειῶν ἐσκλήραινε πολύ τήν δίαιτά του. Ξηροφαγία καί ἄλαδο κάθε μέρα, ἔτρωγε λίγο ἀφοῦ διάβαζε τόν Ἑσπερινό πρὸς τήν δύση τοῦ ἡλίου. Παρ' ὅλα αὐτά, δέν ἀδυνατίζε πολύ, δέν ἀρρώσταινε καί τό πρόσωπό του παρέμεινε νεανικό καί ροδαλό μέχρι τά βαθιά του γεράματα.

Κατά καιροῦς ἔπαιρνε ἄδεια ἀπό τόν ἀφέντη του καί ἐπισκεπτόταν προσκυνηματικά τά ἀνδρικά μοναστήρια τῆς Κερκύρας, ὅπως τῆς Μυρτιδιώτισσας, τῆς Παλαιοκαστρίτσας, τῆς Πλατυτέρας, ἢ πήγαινε νά ἀσπαστῇ τά ἱερά Λεῖψανα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καί τῆς ἁγίας Θεοδώρας, προπάντων στίς πανηγύρεις καί στίς ἀγρυπνίες. Παρόλο πού στό σπίτι του εἶχαν ἄλογα, προτιμοῦσε νά πηγαίνει πεζός καί μάλιστα φορτωμένος μέ τό «στραῖστρο» (ντορβά) μέ λάδι καί κρασί, εὐλογίες γιά τά Μοναστήρια. Παντοῦ ὅπου πήγαινε ἦταν καλοδεχούμενος ἀπό τούς μοναχοῦς πού τόν ἀγαποῦσαν γιατί τούς ἀνέπαυε. Τούς βοηθοῦσε μέ ζῆλο στόν φόρτο τῆς διακονίας τους εἰδικά στίς πανηγύρεις. Οἱ ἡγούμενοι καί τῶν τριῶν μοναστηριῶν (ὁ Καλλίνικος τῆς Πλατυτέρας, ὁ Ἀμβρόσιος τῆς Μυρτιδιώτισσας, καί ὁ Προκόπιος τῆς Παλαιοκαστρίτσας) τοῦ ἔκαναν συνεχῶς προτάσεις νά μονάση κοντά τους. Ὁ ἀφέντης του ὅμως δέν ἐνέδιδε: «Ποῦ θά ἀφήσεις ἐμᾶς, τίς ἀδελφάδες σου πού εἶναι ἀνύπαντρες, ποιός θά τίς κοιτάξει, ἂν δέν παντρευτοῦνε;». Καί ἔτσι ἔμενε ὁ Δημήτρης χωρίς τό σχῆμα πού ἐπιθυμοῦσε.

Κάποτε στήν Πλατυτέρα συναντήθηκε καί γνωρίστηκε μέ τόν μακαριστό Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο. Ὁ πατήρ Φιλόθεος τόν συμπάθησε καί ἄνοιξε ἀλληλογραφία μαζί του. Σέ ἓνα γράμμα τοῦ πρότεινε νά πάη νά μονάση στους Ἁγίους Τόπους καί νά τόν συστήση νά μπῆ σκευοφύλακας τοῦ Παναγίου Τάφου πού ἐκεῖνον τόν καιρό χρειάζονταν. Γιά τόν Δημήτρη, ὅπως ἔλεγε, ἄνοιξαν οἱ οὐρανοί, ἔλαμψε ὀλόκληρος. Τέτοια τιμή καί τέτοια χαρά δέν τήν περίμενε νά βρεθῇ καί νά ὑπηρετήση στόν Ζωοδόχο Τάφο τοῦ ἀγαπημένου Χριστοῦ. Πετοῦσε καί χαιρόταν. Γρήγορα ὅμως τόν προσγείωσε ὁ ἀφέντης του: «Μάζωσε τό μυαλό σου, ποῦ θά βρεῖς τά λεφτά γιά νά πᾶς, γιατί ἀπό ἐμένα μή στοχάζεσαι νά πάρης οὔτε φράγκο». Σκοτείνιασε πάλι ὁ ὀρίζοντας γιά τόν Δημήτρη. Ἀπάντησε περίλυπος στόν πατέρα Φιλόθεο: «Δέν ξέρεις πόσο τό λαχταροῦσα αὐτό καί πόσο ἡ καρδιά μου εἶναι πληγωμένη ἀπ' αὐτήν τήν ἐπιθυμία μου, ὁ Θεός

τό ξέρει. Όμως δέν κατέχω οὔτε μία δραχμή, ποῦ νά βρῶ τά ναῦλα;».

Ὁ πατέρας του κάθε Κυριακή τοῦ ἔδινε μόνο μισή δραχμή γιά τήν Ἐκκλησία. Ἐφτασε σέ ἡλικία τριανταεπτά ἐτῶν καί νόμισε ὅτι πλέον μπορούσε νά διαθέσῃ τόν ἑαυτό του κατά τήν ἔνθεο ἐπιθυμία του, νά γίνῃ μοναχός. Συνεννοήθηκε κρυφά μέ τό μοναστήρι τῆς Παλαιοκαστρίτσας πού ἦταν τό πιό μακρινό ἀπό τό χωριό καί τό ἀπομεσημερο τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς τοῦ ἔτους 1940 ὁ ἠγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ ἔστειλε ἕνα μοναχό μέ δυό μουλάρια, πιστεύοντας ὅτι αὐτήν τήν μέρα δέν θά τοῦς ἔβλεπε κανένας ἀπό τοῦς χωριανούς λόγω τῆς γιορτῆς τῆς Ἀποκριᾶς, γιατί ἦταν μαζεμένοι στό χωριό ὅπου εἶχαν χορούς. Μάζεψε τά λιγοστά του πράγματα καί ἔφυγε.

Ἐγινε μεγάλη ἀναστάτωση στό σπίτι σάν ξημέρωσε καί δέν εἶδαν τόν Δημήτρη νάρθη καί κατά τήν συνήθεια νά φέρῃ τό γάλα. Πῆγαν νά δοῦν καί βρῆκαν τά ζωντανά μόνους. Δέν ἠθελαν νά τό πιστέψουν. Ἀναρωτιόνταν τί νά τοῦ συνέβηκε, ποῦ νά πῆγε χωρίς νά τοῦς ρωτήσῃ, αὐτός πού ἦταν πάντα ὑπάκουος καί ὑποτασσόμενος. Μοιρολογοῦσε ἡ μάνα, ἔκλαιγαν οἱ ἀδερφές. Ὁ πατέρας θύμωσε, τοῦ μπῆκε λογισμός: «Σιάζομαι (φοβοῦμαι) ὅτι αὐτός μέ τά ἀγιωτικά καί τοῦς καλογέρους πού ἀνακατευότανε ἐμίσεψε (ἔφυγε) γιά κανένα Μοναστήρι». Ἐβαλε ἀνθρώπους νά γυρίσουν ὅλα τά μοναστήρια. Δέν ἄργησαν νά τόν ἀνακαλύψουν στήν Παλαιοκαστρίτσα. Τοῦ μετέφεραν τήν ἐντολή τοῦ πατέρα του: «Νά γυρίσῃ δελέγκου (χωρίς δεύτερη κουβέντα) σπίτι». Ὁ Δημήτρης ὅμως δέν πείστηκε νά τοῦς ἀκολουθήσῃ οὔτε μέ τό καλό οὔτε μέ τίς ἀπειλές πού τοῦ μετέφεραν. Γύρισαν στόν πατέρα του καί τοῦ εἶπαν: «Ὁ γυιός σου ἔχει ποντήλιο (πείσμα) καί θέλει νά κάτῃ στό μοναστήρι γιά πάντα».

Λυπήθηκαν πολύ ἡ μάνα καί οἱ ἀδελφές του σάν τό ἄκουσαν, καί παρώτρυναν τόν ἀφέντη νά πάῃ ὁ ἴδιος νά τόν φέρῃ. «Ἐγώ νά πάω;», ἔλεγε, «νάρθη ὁ ἴδιος καί νά πέσῃ ἐπί γόνατος νά τόν ἐσυμπαθήσω (συγχωρήσω) πού τόν εἶχα νοικοκύρη στό βίος μου καί στά κτήματά μου καί δέν στειμάρησε (δέν εἶδε τό συμφέρον του) μ' ὅλα τά καλά πού εἶχε καί πῆγε τσοῦ καλογέρους π' ἔχουν τόση φτώχεια καί στάντα (ταλαιπωρία) καί διακουᾶνε (ζητιανεύουν) τήν στάλα τό λάδι».

Ὁ Δημήτρης ὅμως ἄλλα καλά ἔβλεπε ἐκεῖ πού πῆγε ὅπου ὁ πατέρας του δέν μπορούσε νά διακρίνῃ. Γι' αὐτό δόθηκε ὀλόψυχα καί μέ ζῆλο, χωρίς περισπασμούς καί περιορισμούς στίς ἀγαπημένες του ἀσκήσεις: νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχή, στίς τόσες κοινές ἀκολουθίες μέ τήν Ἀδελφότητα πού μάλιστα στήν περίοδο ἐκείνη τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πού μπῆκε στό μοναστήρι, εἶχαν μεγάλη διάρκεια καί ἦταν γι' αὐτόν οἱ καλύτερες ἀπολαύσεις. Ἀκούραστος στό διακόνημά του μέ πλήρη αὐταπάρηση. Ὁ ἠγούμενος τόν καμάρωνε γιατί στά πάντα ἔκανε ὑπακοή. Τόν εἶχε ἀπό κοντά καί τόν καθωδηγοῦσε. Ἐπειδή ἦταν ἀπλός, ἀγνός καί καθαρός τόν συμβουλευόταν ὁ ἠγούμενος γιατί ὕστερα ἀπό ἕνα περιστατικό κατάλαβε ὅτι εἶχε τό χάρισμα τῆς διακρίσεως.

Στό Μοναστήρι είχαν κάποιους νέους δόκιμους και κατά σειρά τούς έκαναν κουρά μοναχοῦ. Γιά κάποιον ὁ Ἡγούμενος εἶχε ἀποφασίσει νά τόν κάνη κουρά και ὁ Δημήτρης στενοχωρήθηκε. Ἐλαβε τό θάρρος και εἶπε ἐμπιστευτικά στόν Ἡγούμενο νά μήν κάνη κάτι τέτοιο, γιατί θά δημιουργοῦσε σκάνδαλο στό Μοναστήρι και λίγες μέρες μετά τήν κουρά θά πετοῦσε τά ράσα. Ὁ Ἡγούμενος ἄν και τόν ἀγαποῦσε τό θεώρησε αὐθάδεια νά ὑποδεικνύη ἕνας δόκιμος στόν Ἡγούμενο τί νά κάνη σέ τέτοια σοβαρά θέματα. Τόν ἐπέπληξε και προχώρησε στήν κουρά. Ὅμως ὁ Δημήτρης δέν διαψεύσθηκε γιατί ὅπως τοῦ τά εἶπε, ἔτσι πράγματι ἔγιναν. Ἀκόμη και γιά κάποιον ἄλλον πού ἤθελαν νά διώξουν ἀπό τό Μοναστήρι ὡς μή ἠθικό στοιχεῖο ἐπειδή ἔλεγε «ἀφαντόλογα» (λόγια ἄπρεπα), ὁ Δημήτρης ἔπεισε τόν Ἡγούμενο νά τόν κρατήσουν. Τό ἐλάττωμά του, ἔλεγε, ἦταν ἐξωτερικό, ἐνῶ ἐσωτερικά ἦταν πεντακάθαρος· και κατά τόν Δημήτρη ἐτριόντιζε (εὐωδίαζε), ἐνῶ γιά τήν πρώτη περίπτωση τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι μύριζε τραγίλα.

Πλησίαζε ὁ καιρός νά ρασοφορεθῇ ὁ Δημήτρης και ἦταν πανευτυχής. Ὅμως στό χωριό ὁ πατέρας του εἶχε ἔρθει σέ δύσκολη θέση. Τί νά κάνη μέ τόσες δουλειές πού τόν Μάϊο μήνα ἐντείνονταν και δέν τίς πρόφθαναν; Ἐτσι ὁ ἀφέντης ἀποφάσισε, μιά και τόσο καιρό περίμενε νά τόν φέρη ἡ πείνα στό σπίτι, ὅπως νόμιζε, νά πάη ὁ ἴδιος νά τόν φέρη μεταχειριζόμενος μάλιστα δόλο γιά νά τόν πείση νά ἔρθη. Πῆρε μέ ἕναν ἄλλο ἀδελφό του τό ἀγοραῖο αὐτοκίνητο τοῦ χωριοῦ και ἔφθασαν στό Μοναστήρι τήν ὥρα τῆς Τραπέζης. Μόλις τούς ἀντιλήφθηκε ὁ Δημήτρης, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, τό φαγητό ἔγινε κόμπος στόν λαιμό του και πῆγε νά πνιγῇ ἀπό τήν ταραχή και τήν στενοχώρια του. Τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ μητέρα του ἦταν δῆθεν πολύ ἄρρωστη, στά τελευταῖα της και ἐπιθυμοῦσε νά τόν δῆ γιά τελευταία φορά πρὶν πεθάνη. Τούς πίστεψε ὁ Δημήτρης και ζήτησε τήν εὐχή και τήν εὐλογία τοῦ Ἡγουμένου νά τούς ἀκολουθήση. Μόλις ἔφθασαν στό χωριό ὁ Δημήτρης κατάλαβε ὅτι περιπαίχτηκε ἀλλά τί νά κάνη; Νά γυρίση στό Μοναστήρι και νά πῆ ὅτι ὁ πατέρας του ἐξαπάτησε αὐτόν και τόν Ἡγούμενο; Ὁ σεβασμός και ἡ εὐθύνη γιά τήν ὑπόληψη τοῦ πατέρα του δέν τοῦ τό ἐπέτρεπαν. Ἐσκυψε τό κεφάλι και σκέφτηκε νά παραμείνη γιά λίγο ἐκεῖ μέχρι νά ἀποφασίση τί θά κάνει. Ὁ πατέρας του ὅμως τόν πρόλαβε και σέ ἀνύποπτο χρόνο πηγαίνει πάλι μέ τό ἀγοραῖο στό μοναστήρι ζητώντας ἀπό τόν Ἡγούμενο τά πράγματα τοῦ Δημήτρη γιατί δῆθεν εἶχε μετανοιώσει και δέν εἶχε σκοπό νά ξαναπάη στό μοναστήρι. Δεύτερο πλήγωμα στήν καρδιά τοῦ Δημήτρη. Συμβουλευτήκε τόν γέροντα ἱερέα τοῦ χωριοῦ και ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νά κάμη ὑπακοή και ἐν καιρῷ θά ἔβλεπε πῶς θά τά οἰκονομήσει ὁ Θεός. Ἐτσι, ξανακλείστηκε πάλι στήν καλύβη του και ξανάρχισε τούς κατά μόνας πνευματικούς ἀγῶνες του μέ καρτερία και αὐταπάρνηση.

Οἱ γονεῖς του πεθαίνοντας τοῦ ἄφησαν ἐντολή νά μείνη στό χωριό γιά νά προστατεύσῃ τήν μία του ἀδερφή πού εἶχε μείνει ἀνύπανδρη και ἦταν φιλάσθενη. Ἀλλά ὁ ζῆλος τοῦ Δημήτρη, παρ' ὅλη τήν ἡλικία τῶν 57 χρόνων πού ἦταν ὅταν κοιμήθηκε ὁ πατέρας του, ἦταν νεανικός. Παράτησε τό χωριό και τήν ἀδερφή του και ἐνῶ στό μεταξὺ εἶχε κοιμηθῇ ὁ γέροντας Ἀμβρόσιος, πῆγε και ἐγκαταστάθηκε στό μοναστήρι τῆς Μυρ-

τιδιώτισσας μή λογαριάζοντας την έντολή του πατέρα του. Έκει ο Δημήτρης επιδόθηκε σε μεγαλύτερες πνευματικές ασκήσεις αλλά και σε βαριές χειρωνακτικές εργασίες γιατί τό Μοναστήρι, μετά την κοίμηση του Ήγουμένου, είχε πολύ άμεληθῆ. Ο δέ μοναχός πού τόν αντικατέστησε παρ' ὄλο πού ἦταν πολλά χρόνια στό Μοναστήρι, δέν ενδιαφερόταν γιά τό καλό του Μοναστηριοῦ καί ἀσχολεῖτο περισσότερο μέ κοσμικές ὑποθέσεις. Δυστυχῶς ὅμως ἡ έντονη ἀσκηση καί οἱ βαριές χειρωνακτικές εργασίες πού ἄμετρα ἐπιδόθηκε ὁ Δημήτρης εἶχαν σάν ἀποτέλεσμα νά κλονισθῆ σοβαρά ἡ ὑγεία του καί νά πέση βαριά ἄρρωστος. Κατ' έντολή του τοπικοῦ γιαιτροῦ ἔπρεπε νά μεταφερθῆ στό χωριό στό σπίτι του, νά του γίνη ἡ ἀπαραίτητη θεραπευτική ἀγωγή, γιατί στό ἐρημικό μέρος πού ἦταν τό Μοναστήρι δέν μπορούσε νά του προσφέρη τίποτα, καί ἂν παρέμενε ἐκεῖ σίγουρα θά πέθαινε. Ο Ἐπίσκοπος του διεμήνυσε νά κάνει ὑπακοή στόν γιαιτρό καί ἔτσι, ἀκούσια καί βεβιασμένα, βρέθηκε πάλι ὁ Δημήτρης στό σπίτι του. Ὅμως ἡ ἀσθένειά του τράβηξε πολύ καί ἔκανε περισσότερο ἀπό δύο μῆνες νά ἀναρρώση.

Σκέφθηκε καλύτερα την έντολή του πατέρα του καί εἶδε ὅτι ἴσως ἦταν θέλημα Θεοῦ νά ξαναμπῆ πάλι στήν καλαμένα ἡσυχαστική καλύβα του καί ἐκεῖ νά συνεχίση κατά μόνας τόν σκληρό πνευματικό ἀγῶνα του. Σ' αὐτή την καλύβα ἀσκήτεψε σχεδόν ἐξήντα χρόνια μέχρι πού τόν πῆραν τά γεράματα καί ἀναγκάσθηκε νά την ἐγκαταλείψη τόν χειμῶνα καί τά βράδια γιατί συχνοαρρώστανε. Ἄν καί ἀπέφευγε νά ἀναφέρη τίς πνευματικές ἐμπειρίες πού ἔζησε στήν καλύβα αὐτή, ἦταν βέβαιο ἀπό μισόλογα πού του ξέφευγαν ὅτι εἶχε ἐπισκέψεις τῆς Παναγίας καί πολλῶν Ἁγίων· πολλά πρωῖνά, ἂν τυχόν τόν ἔβλεπε κανείς, τό πρόσωπό του ἦταν φωτεινό καί ἔλαμπε. Ο Θεός, ὅπως ἔλεγε, τόν φύλαξε ἀπό δαιμονικές ἐπισκέψεις καί μόνο μία φορά ὅπου τό ζήτησε ὁ ἴδιος χάριν περιεργείας, τό ἐπέτρεψε νά τόν ἐπισκεφτοῦν καί νά γνωρίση τίς ἀπαίσιες καί ζοφερές μορφές τους τίς ὁποῖες περιέγραψε.

Μέχρι τόν τελευταῖο χρόνο τῆς ζωῆς του δέν ἔλειψε ποτέ ἀπό τίς ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας του χωριοῦ καί πῆγαινε κοντά στό Ἅγιο Βῆμα νά ὑπηρετῆ τόν ἐφημέριο, ὅπως στά παιδικά του χρόνια. Ἄν καί ἤξερε πολύ καλά βυζαντινή ψαλτική, δέν ἀνακατευόταν ποτέ μέ τούς ψάλτες ἐπειδή στό χωριό χρησιμοποιοῦσαν την ἰδιάζουσα ντόπια ψαλτική τέχνη. Βοηθοῦσε ὅμως μέ τίς γνώσεις του γιατί στό τυπικό ἦταν ἄριστος καί ἔτσι σέ κάθε δυσκολία τόν συμβουλεύονταν ἢ ὁ ἴδιος διώρθωνε τυχόν ἀβλεψία καί παράλειψή τους.

Ἀξιῶθηκε νά δῆ (στόν ὕπνο του) τούς Τρεῖς Ἱεράρχες νά συλλειτουργοῦν ἐκεῖ στήν Ἐκκλησία του χωριοῦ καί μάλιστα τόν κάλεσαν μέσα στό Ἱερό νά τούς διακονῆ. Τούς περιέγραφε ὡς τρεῖς ἡλίους πού φώτιζαν ὄλο τό Ἅγιο Βῆμα. Μάλιστα του εἶπαν νά πῆ στόν ψάλτη νά διορθῶση την παρατυπία πού ἔκανε, ὅταν ἔψαλε πρῖν ἀπό τό ἔξαποστειλάριο τό «Ἅγιος Κύριος, ὁ Θεός ἡμῶν», γιατί ἦταν καθημερινή ἡμέρα· αὐτό ψέλνεται μόνο πρῖν ἀπό τό Ἀναστάσιμο Ἐξαποστειλάριο τῆς Κυριακῆς. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη πού εἶδε τό ὄνειρο δέν ἦταν Κυριακή γιατί, ἂν ἦταν Κυριακή, ὅπως ἔλεγε, δέν

θά ἔκανε ὁ Μέγας Βασίλειος τήν προσκομιδή γονατιστός.

Οἱ συμβουλές τοῦ Δημήτρη δέν περιορίζονταν μόνο στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν σοφή ἀπλότητά του, ὅταν τοῦ τό ζητοῦσαν, συμβούλευε γιά τά πάντα, ἔδινε λύσεις καί παρηγοροῦσε σέ οἰκογενειακά προβλήματα, σέ θέματα ὑγείας, σέ οικονομικές δυσχέρειες, σέ ἀσθένειες ζώων καί φυτῶν, σέ διενέξεις τῶν χωριανῶν, σέ ὀδύνες πένθους καί θανάτου. Κάποτε ἐπισκέφθηκε ἕναν ἐτοιμοθάνατο ὁ ὁποῖος ἀγωνιοῦσε καί ἔτρεμε βλέποντας νά πλησιάζη τό τέλος του, καί τοῦ εἶπε ὁ Δημήτρης: «Μή σκιάζεσαι, ἅμα ἐξομολογηθῆς καί κοινωνήσης, καί νά πεθάνης, δέν πεθαίνεις, θά εἶσαι πάντα ζωντανός». Γαλήνεψε καί ἀνακουφίστηκε ὁ ἄνθρωπος.

Ἀπ' ἔξω ἀπό τήν καλύβα του καί κάτω ἀπό μία κληματαριά εἶχε φτιάξει ξύλινα καθίσματα. Ἐκεῖ δεχόταν τά ἀπογεύματα, ἐκτός χειμῶνα, πολλούς ἐπισκέπτες πού εἶχαν ἀνάγκη νά ἀναπαυτοῦν καί νά καταθέσουν τά προβλήματά τους, ὄχι μόνο ἀπό τό χωριό ἀλλά καί ἀπό τά γύρω χωριά. Ἦταν τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι του. Τούς κερνοῦσε νερό ἀπό τό πηγάδι καί ὅ,τι φροῦτα βρίσκονταν στό κτῆμα του. Γιά σοβαρά προβλήματα καί ἁμαρτήματα δεχόταν σέ νυκτερινές ὥρες. Μεγάλα φορτία, μέχρι καί φόννοι ἐναποτέθηκαν στήν καλαμένα καλύβα του. Ἔτσι ἀπό ἐκεῖ ἔπαιρναν θάρρος καί μέ τήν ἐμπιστοσύνη πού τούς ἐνέπνεε τό πρόσωπό του, κατέληγαν στόν Πνευματικό πού τούς ὑπεδείκνυε, γιά νά λάβουν τήν ἄφεση, νά κοινωνήσουν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί νά σωθοῦν. Τό καλύβι του ἐπισκέπτονταν καί ἄνθρωποι μέ πνευματικά ἐνδιαφέροντα ἀκόμα καί ἱερεῖς, ἱερομόναχοι, μοναχοί, καί ἄνοιγε ἡ καρδιά του ὅταν ἐπικοινωνοῦσε μαζί τους γιά νά δώσει ἢ νά πάρη ἀπό αὐτούς.

Πέρασε κάποτε ἀπό τό καλύβι του σέ ἐποχή χειμῶνα ὁ Ἡγούμενος τῆς μονῆς Πλατυτέρας, πού τόν ἀγαποῦσε, καί ὁ Δημήτρης τοῦ πρότεινε νά κοιμηθῆ στό καλύβι του. Ὁ πατήρ Καλλίνικος τό θεώρησε εὐλογία καί δέχθηκε μέ χαρά. Ὁ Δημήτρης ἀποσύρθηκε σέ ἕνα ἄλλο καλύβι ὅπου εἶχε τά ζῶα. Κατά τά ξημερώματα πού πῆγε ὁ Δημήτρης νά τόν ξυπνήσει, τόν βρῆκε ὄρθιο, τρέμοντα, σχεδόν μελανιασμένο, χωρίς νά ἔχη κοιμηθῆ καθόλου ἀπό τό ὑπερβολικό κρύο. Ἀναγκάστηκε ἔτσι ὁ Δημήτρης νά τόν πάρη στό χωριό καί νά τοῦ ἀνάψη φωτιά νά συνέλθῃ πρὶν πάη νά λειτουργήσῃ στό διπλανό χωριό, ὅπως εἶχε προορισμό. Πλήρωσε ὅμως αὐτήν τήν βραδιά ὁ καλοκάγαθος Ἡγούμενος μέ τρίμηνη νοσηλεία. Ἀκόμη καί μέχρι τήν Ἀθήνα ἔφτασε γιά νά γίνη καλά.

Ο κοσμοκαλόγηρος Δημήτριος ο καλυβίτης.

Ήταν άνθρωπος μεγάλης σωματικής άντοχης και είχε πολλή αγάπη. Διψούσε για έλευση, τήν όποία έκαμε πάντα κρυφά, παρ' όλους τούς περιορισμούς πού είχε όταν ζούσε ό πατέρας του. Στά φανερά δέν έδειχνε και τόσο έλεήμων και τόν χαρακτηρίζαν μάλλον σκληρό γιατί φώναζε όταν έκαναν ζημιές στά χωράφια του. Φώναζε και όταν έβλεπε βέβαια νά άδικοϋνται άλλοι. Ήταν πολύ έλεγκτικός αλλά πάντα μέ διάκριση χωρίς νά επιδιώκη νά πληγώνη τόν άλλο. Αυτό τό έκανε από τήν μία για νά διορθώση και από τήν άλλη για νά μή γίνη αντικείμενο σεβασμοϋ και ύψηλης εκτίμησης, κάτι πού ήθελε νά τό αποφύγη. Έλεγε: «Έμένα μή μέ πολυζυγώνετε και μή μέ πολυπειράζετε γιατί είμαι ιδιότροπος. Δέν έχετε άκούσει, μακριά από άνθρωπο άνυπαντρο γιατί έχει όλες τίς παραξενιές τοϋ κόσμου άπάνω του;».

Τήν αγαθότητά του τήν γνώριζαν περισσότερο τά ζώα, καθώς είχε τρόπο νά ήμερεύη ακόμα και τά πιο άγρια ώστε νά στέκωνται φιλικά κοντά του. Σέ ένα άμπέλι πού είχε, φιλοξενούσε για πολλά χρόνια ένα πελώριο φίδι, δεντρογαλιά, τό όποιο, μόλις πήγαινε εκεί και τό φώναζε, έτρεχε κοντά του, καθόταν στά πόδια του και έπινε τό γάλα πού τοϋ έδινε. Μιλούσε μέ τά ζώα, μέ τά πουλιά, μέ τά μελίσια πού έτρεφε, ακόμα και τά δένδρα και τά άλλα φυτά καθώς είχε ευαισθησία και στοργή για όλα, τά συμπονούσε και τά περιποιείτο.

Πάνω άπ' όλα όμως είχε ευαισθησία και πονούσε για τίς ψυχές τών συνανθρώπων του, τών ζωντανών αλλά προπάντων τών κεκοιμημένων, για τίς όποιες άφιέρωνε πολύ χρόνο στην προσευχή του. Οί περισσότεροι όμως γύρω του δέν καταλάβαιναν τήν διάθεσή του και ένωχλοϋνταν αν καμιά φορά προσπαθοϋσε μέ πολλή διάκριση νά τούς συμβουλευση ή μέ αγάπη νά τούς έλέγξη.

Όταν συνδιαλεγόταν με νέους, έπεσήμαινε πάντα την άξια της καθαρότητας και της αγνότητας ώστε να μη μολύνουν την πολύτιμη και άθανατη ψυχή τους. Αν κάποιος ήταν καλοπροαίρετος, του έδινε να διαβάσει πατερικά βιβλία ή βίους Αγίων. Στην εποχή του οι περισσότεροι Πνευματικοί ήταν πολύ αύστηροί σε θέματα ήθικης και αντιμετώπιζαν σκληρά τον κάθε παρεκτρεπόμενο που πήγαινε να έξομολογηθεί. Ο Δημήτρης αν και αγνότατος ήταν συγκαταβατικός, τους παρηγορούσε με απλότητα και τους έδινε θάρρος ώστε να μη διστάζουν να έξαγορεύουν τά άτοπήματά τους στους έξομολόγους, και να στεροούνται έτσι τό Ποτήριο της Ζωής.

Στά τελευταία δεκαπέντε περίπου χρόνια της ζωής του ο Δημήτρης δέν κατοικοῦσε πλέον στην αγαπημένη του καλύβα· την είχε όμως ως χώρο προσευχής και μεσημεριανής ανάπαυσης στους καλοκαιρινούς μήνες. Τά βράδια και τίς χειμωνιάτικες μέρες διέμενε αναγκαστικά στό πατρικό του σπίτι στό χωριό και γιατί η ηλικία του τό επέβαλλε, αλλά και για να φροντίσει την ανύπαντρη άδελφή του, την καλοκάγαθη Αφροδίτη που ήταν ηλικιωμένη και φιλάσθενη. Όχι ότι στό χωριό είχε και πολλές άνέσεις, καθώς μέ πρόσχημα την παράδοση, προσπαθοῦσε να αποφύγει τίς όποιες εύκολίες παρέχει η τεχνολογία τών τελευταίων έτών. Στό σπίτι αυτό έκτός από μερικές λάμπες χαμηλοῦ φωτισμοῦ δέν ὑπῆρχε άλλη ηλεκτρική συσκευή. Μαγείρευαν ὅπως παλιά μέ ξύλα στην «ώνγιστρα», (γωνιακό τζάκι), ὅπου είχαν καθίσματα από κορμούς δέντρων, στά ὁποία κάθονταν για να ζεσταθοῦν τόν χειμῶνα. Έκει έτρωγαν, εκεί διάβαζε ο Δημήτρης θρησκευτικά βιβλία για να ακούη και η άδελφή του. Τό δάπεδο ήταν χωμάτινο και η σκεπή κατάμαυρη από τούς καπνούς, ὅπως και τά κατσαρολικά και τά πήλινα δοχεῖα που μαγείρευαν. Τό βράδυ ο Δημήτρης αποσυρόταν σε ένα δωμάτιο άδειο και σκοτεινό στό ανώγειο (δέν άνοιγε ποτέ τά παράθυρα), χωρίς θέρμανση. Έκει διάβαζε τίς ακολουθίες και έκανε τίς προσευχές του. Κοιμόταν ελάχιστα και τά ὄνειρά του είχαν ούράνιες παραστάσεις. Κάποτε είδε τόν πατέρα Καλλίνικο να ιεουργῆ στό έπουράνιο θυσιαστήριο και να φορᾶ ιερά ἄμφια που φεγγοβολοῦσαν· τόν ασπάστηκε πατρικά.

Τόν τελευταῖο χρόνο της ζωής του είχε εξασθενήσει πολύ και ενώ βασανιζόταν από πόνους σε ὄλο του τό κορμί, μέ τό ζόρι έπαιρνε παυσίπονα. Τό φῶς του ήταν λιγοστό και άκουγε άμυδρά. Μέ πολύ κόπο σηκωνόταν από τό κρεβάτι και περπατοῦσε ὑποβασταζόμενος. Η άδελφή του είχε κοιμηθῆ στό μεταξύ και τόν φρόντιζε μία άνιψιά του μέ τόν άνδρα της, τούς ὁποίους είχε καταστήσει κληρονόμους της περιουσίας του.

Ζητοῦσε και του έφερναν κάθε Κυριακή αντίδωρο. Από αυτό έπαιρνε από λίγο κάθε πρωί και έπινε λίγο άγιασμό. Μιλοῦσε λίγο και μόνο για πνευματικά θέματα, ενώ ενδιαφερόταν πολύ να μαθαῖνη για μοναστήρια και μοναχούς, ειδικά του Αγίου Όρους· ζητοῦσε ὀνόματα μοναχῶν να τά βάζη στην προσευχή του εἶτω και αν του ήταν άγνωστοι. Έλεγε: «Έδῶ που στέκομαι δέν έχω τώρα να κάνω τίποτα άλλο από τό να προσεύχωμαι και να σκέφτωμαι τό ταξίδι μου».

Μέ δική του πρόσκληση πήγαινε ο ιερέας να τον κοινωνήσει. Τίς τελευταίες όμως μέρες, παρόλο που του διαμηνοῦσε επίμονα, ο έφημέριος άμέλησε, επειδή υπολόγιζε να πάη όταν θά λειτουργοῦσε σε μία Έκκλησία κοντά στο σπίτι του Δημήτρη. Άλλωστε δέν πίστευε ότι ο γέροντας ήταν στα τελευταία του. Τελικά δέν πρόλαβε, καθώς δυό μέρες πριν από την Λειτουργία ο Δημήτρησ πήρε μία επείγουσα κλήση να φύγη. Πλησίαζαν μεσάνυχτα και ο άνδρας της άνιψιάς του άφοῦ τον εἶχε τακτοποιήσει για τή νύχτα, έτοιμαζόταν να φύγη, χωρίς να υποψιάζεται ότι ήταν η τελευταία του νύχτα, γιατί δέν υπήρξε ένδειξη για κάτι τέτοιο. Του φάνηκε δέ παράδοξο όταν ο Δημήτρησ τον παρακάλεσε πριν φύγη να του δώσει μία μπουκιά ψωμί και μία γουλιά κρασί.

Τήν άλλη μέρα, 29 Δεκεμβρίου 1995, όταν πήγαν στο σπίτι του, βρήκαν τον γέροντα να έχη άναχωρήσει για τούς ούρανοῦς. Πώς όμως τον βρήκαν; Ήταν γονατιστός στο πάτωμα μέ τά χέρια άκουμπισμένα στην μέση του κρεβατιοῦ και τό κεφάλι του γερόμενο πάνω στα χέρια. Ήταν όλοφάνερο ότι έφυγε σε ώρα προσευχής. Αὐτή τήν στιγμή διάλεξε ο Κύριος να τον πάρη κοντά Του.

Τό πρόσωπό του κατά τήν κηδεία ήταν γαλήνιο και ροδαλό, χαρούμενο. Καθόλου δέν έδειχνε ότι εἶχε τήν ηλικία τών ένενήντα δυό έτών. Κατά έπιθυμία του στην κηδεία του προΐστατο ο Ήγούμενος της Μονής Πλατυτέρας πατήρ Μεθόδιος, ένῶ, επίσης κατόπιν έπιθυμίας του, εἶχε τοποθετηθῆ στα χέρια του ένα παλαιό Εὐαγγέλιο που τό εἶχε πάντα μόνιμο σύντροφό του.

Ο Δημήτρησ στην επίγεια αὐτή ζωή του δέν έκανε γάμο, παιδιά, περιουσία. Δέν ανάλωθηκε σε σπουδές για δόξα, πλούτη και άνέσεις. Δέν πόθησε άξιώματα εκκλησιαστικά, παρά μόνο τό σχῆμα του άπλου μοναχοῦ, και αὐτό τελικά δέν άξιώθηκε να φορέση. Ξεκίνησε μέ τό Εὐαγγέλιο όπου διάβαζε και έκανε πράξη τό «*εἴ τις θέλει όπίσω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν και άράτω τον σταυρόν αὐτοῦ και άκολουθείτω μοι*» (Ματθ. 1στ', 24). Πλησίασε στην πράξη τον άγιο Ίωάννη τον Καλυβίτη, καθώς «*έπηξε τήν καλύβην πρό πυλῶν*» τών γονέων του και «*έθραυσε τών δαιμόνων τάς ένέδρας*». Ο άγιος Ίωάννης ο Καλυβίτης ήταν τό πρότυπό του. Στην Έκκλησία του βαπτίστηκε και έτάφη. Σάν τον άγιο Ίωάννη και αὐτός πεθαίνοντας δέν πήρε τίποτε από τον ψεύτικο αὐτό κόσμο παρά μόνο τό άγιο Εὐαγγέλιο που του έδειξε τον δρόμο να άπαρνηθῆ τον κόσμο και να πετύχη τήν σωτηρία της ψυχῆς.

Αἰωνία η μνήμη του. Αμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr)